

Arrest

nr. 304 942 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 24 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 29 december 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 30 mei 2023.

1.3. Op 27 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uw vader was een militair in het Afghaanse leger. Hij raakte vermist bij de machtsovername door de taliban. U vluchtte uit Afghanistan wegens een vrees voor de taliban. U reisde illegaal naar Europa waar u in België op 24 maart 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Uw neef, S.N.H. (...) (OV(...)), diende die dag eveneens een verzoek in. Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken voor: een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van drie attesten over het werk van uw vader, enkele foto's van uw vader en een badge van uw vader.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas op basis van onderstaande elementen.

Het CGVS stelt vooreerst vast dat u en uw neef N.H. (...), zoon van een broer van uw vader, dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen over essentiële zaken als de familiale situatie voor en na jullie vertrek, waardoor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas volledig teniet gedaan wordt. U verklaart dat uw grootvader, Z.J. (...), drie zonen had waaronder uw vader S.H. (...), de vader van uw neef N.H. (...), zou nu in Afghanistan zijn denkt u. U zegt dat L. (...) (de andere broer van uw vader) en S.H. (...), in Dubai waren bij uw vertrek uit Afghanistan (zie CGVS p.5). U zegt dan te denken dat S.H. (...) terug in Afghanistan is en L. (...) zou nog in Dubai zijn (zie CGVS p.15). Van problemen voor S.H. (...) maakte u geen melding en wist u blijkbaar niets af. Dat is tegenstrijdig aan wat N.H. (...) zegt. Die zegt dat zijn vader S.H. (...) is vermist geraakt in Afghanistan en dat de andere broer van jullie vaders in Afghanistan is en werkt in een bouwbedrijf (zie CGVS N.H. (...).p.16). U verklaart dat H. (...), de broer van N.H. (...) (uw neef in België), is omgekomen in Afghanistan toen u nog daar was en uw neef N.H. (...) al vertrokken was (zie CGVS p.6 en 9). U zegt dat die is omgekomen bij een werkongeval (zie CGVS p.6) en dat N.H. (...) daar meer over weet. Maar uw neef zelf geeft aan dat H. (...), zijn broer, in Afghanistan vermist is geraakt nadat hij en u Afghanistan verlieten, namelijk recent dit jaar in het begin van 2023. Daarbij komt dat N.H. (...)aangeeft nog twee broers te hebben, zijnde A. (...) en W. (...) (zie DVZ N.H. (...)), maar daarmee geconfronteerd weet je daar niets van, tenzij u dan plots aangeeft dat A. (...) is gedood door de vijanden. Wat betreft H. (...) en diens dood, geeft u dan plots aan dat de ouders van N.H. (...)de dood van diens broer niet hadden vermeld. Maar dat is tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen dat uw neef N.H. (...) meer zou kunnen vertellen over het overlijden van H. (...). U verklaart verder nog dat A. (...), een broer van N.H. (...), overleden is toen u zestien of zestien en half jaar oud was (zie CGVS p.8) en dat u zeventien jaar oud was bij vertrek uit Afghanistan. Dat is niet in overeenstemming met de verklaring van N.H. (...)die zegt dat A. (...) werd gedood zes of zeven en half jaar geleden (zie CGVS N.H. (...) p.9), veel langer geleden dus.

Verder stelt het CGVS vast dat zowel u als uw neef N.H. (...) verklaren als laatste uit Afghanistan te zijn vertrokken. U zegt dat N.H. (...) eerder dan u het land verliet, zijnde een maand voor u (zie CGVS p.7). Maar dat slaat nergens op, want N.H. (...) verklaart dat u Afghanistan verliet voordat uw vader vermist raakte bij de machtsovername door de taliban (zie CGVS N.H. (...) p.15) en aldus dat u vóór hem Afghanistan verliet. Immers zou uw vader u uit Afghanistan hebben weggestuurd voor die bij de machtsovername vermist raakte (zie CGVS N.H. (...) p.15). N.H. (...) zou dan pas na de machtsovername zijn vertrokken nadat diens vader vermist raakte. U er op gewezen dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment van vertrek uit Afghanistan kan u enkel meermaals zeggen 'ik weet dat niet'. Dat zijn uiteraard geen afdoende verklaringen voor zulke tegenstrijdigheden. In de opmerkingen bij de nota's van het persoonlijk onderhoud van N.H. (...) geeft diens advocaat aan dat er een vergissing zou kunnen geweest zijn. Daarin geeft de advocaat weer dat jullie eventueel allebei na de machtsovername zouden zijn vertrokken maar dat u nog steeds als eerste vertrok. Maar dat blijft tegenstrijdig aan uw verklaringen dat uw neef N.H. (...) een maand voor u het land verliet.

Daarnaast kan u geen geloofwaardige verklaringen afleggen over de functie van uw vader. U legt drie attesten neer waarvan u zegt dat die over uw vader gaan. Maar zelfs in uw eigen woorden slaagt u er niet in om iets inhoudelijks te vertellen over deze stukken (zie CGVS p.8 en 9). U kan ze niet lezen, maar dat weerhoudt u er niet van om deze stukken na te kijken met behulp van familie, vrienden, een tolk of uw advocaat die u bijstaat in België. Dat u niet de moeite nam om stukken die u zelf ter staving neerlegt na te kijken doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien is het opvallend dat uw neef N.H. (...) zegt dat uw vader kolonel was (zie CGVS N.H. (...) p.15) en u zegt dat uw vader sergeant was (zie CGVS p.9). Daarop gewezen hebt u geen antwoord. Indien u en uw neef Afghanistan dienden te verlaten wegens de activiteiten van uw vader kan redelijkerwijze verwacht worden dat jullie hierover concrete kennis hebben. En als die kennis er niet was, kan minstens verwacht worden dat jullie zich correct informeren bij familie in Afghanistan met wie jullie contact hebben. U weet in elk geval ook niet in welke eenheid uw vader

diende. U verklaart verder dat uw vader bij de machtsovername naar huis kwam en daar, bij de machtsovername, door de taliban is meegenomen (zie CGVS p.11). Het is vooreerst bedenkelijk dat uw vader als soldaat van het Afghaanse leger naar huis ging op zulk delicaat ogenblik als het moment van de machtsovername. Bovendien verklaart uw neef N.H. (...) iets anders. Hij geeft aan dat uw vader voor zijn werk in Kandahar was en daar bij de machtsovername vermist raakte (zie CGVS N.H. (...) p.4). In elk geval verklaart u bij het CGVS dat uw vader vermist raakte in Afghanistan. Maar voordien in de asielpprocedure had u verklaard dat uw vader gedood werd door de taliban (zie fiche NBMV). U daarop gewezen kon u enkel zeggen dat nooit te hebben gezegd, maar het staat zo beschreven in de documenten van uw asioldossier, zie fiche NBMV. Volledigheidshalve moet het CGVS vaststellen dat nergens uit de neergelegde stukken blijkt dat de persoon waarover de documenten gaan echt uw vader is. U legt geen foto's neer van jullie beiden samen, noch legt u een eigen identiteitsdocument neer. Over uw taskara zegt u trouwens eerst dat die in Iran is afgenomen (zie DVZ) en later zegt u dat u die werd afgenomen in Griekenland (zie CGVS).

Het CGVS kan dan ook finaal geen geloof hechten aan uw asielaanspraak en uw beweerdte vrees voor de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan. Daarbij werd rekening gehouden met een jeugdige leeftijd. Maar een jonge leeftijd kan echter deze weinig concrete beschrijvingen en tegenstrijdigheden binnen uw aanspraak niet vergoelijken. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan deze beslissing zoals hierboven beschreven.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heb je niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat je een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet jou zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de

intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die

erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel,

daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zeventienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u een jaar of twee aan de madrassa te hebben gestudeerd. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

“1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle

relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker, bij een terugkeer naar Afghanistan, een oprechte vrees heeft voor zijn leven.

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Verzoeker gaf, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, op overtuigende wijze aan welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft indien hij zou dienen terug te keren. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud erop gewezen dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de taliban.

Verzoeker heeft hierover verklaringen afgelegd en hiertoe documenten overhandigd, waaruit effectief kan worden opgemaakt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn (zoals een kopie van de taskara van zijn vader, een kopie van drie attesten over het werk van zijn vader, de badge van zijn vader en verschillende foto's van zijn vader).

Meer algemeen, kan worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker, tijdens zijn persoonlijk onderhoud en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, in belangrijke mate met elkaar in overeenstemming zijn. Dit benadrukt het oprecht karakter van de vrees die verzoeker heeft.

Dat verzoeker zelf beperkte kennis heeft van de werkzaamheden van zijn vader, doet geen afbreuk aan de vrees die hij heeft. Het is immers niet ongebruikelijk dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, slechts beperkte kennis heeft over de werkzaamheden van onder meer zijn vader, laat staan over de details van de operaties waaraan hij deelnam.

Verzoeker was zelf niet werkzaam bij de Afghaanse veiligheidsdiensten. Verzoeker heeft ook geen bijzondere interesse in het leger of de (lokale dan wel nationale) politie. Verzoeker heeft hier ook weinig affiniteit mee, waardoor hij moeilijk kan vertellen over details rond de Afghaanse veiligheidsdiensten of het werk dat zijn vader. Dit blijkt ook uit het verslag van het persoonlijk onderhoud (pagina 8-9; eigen accentuering):

Kan je in je eigen woorden deze drie attesten eens toelichten?

Ik ken er 1

Dat is deelname certificaat

Ik kan dat niet lezen, ik ging enkel naar madrassa, niet naar school

EN in je eigen woorden, wat kan je vertellen hierover, van waar komen ze en van wanneer zijn ze, of andere informatie die u hebt?

Van vader zijn ze

Ik ken geen details

Kunt u ze lezen?

Nee

Heeft iemand u verteld wat er in staat?

Nee, als iemand me dat uitlegt versta ik dat niet

Zijn vader was - overigens net als verzoeker zelf - een gesloten persoon en praatte weinig over zijn job, waardoor dit temeer ervoor zorgt dat verzoeker de details over de werkzaamheden van zijn vader slechts beperkt kent. Hij kon wel een aantal zaken toelichten zoals o.a. het salaris dat zijn vader kreeg, welke rang hij had en waar zijn vader gestationeerd was, hetgeen hij deed tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Dit blijkt ook uit het verslag van het persoonlijk onderhoud (pagina 9; eigen accentuering):

Uw neef N. H. (...) zei dat je vader een kolonel was in het leger?

Ik weet dat niet

Van waar komt dat verschil in rang?

Misschien kan die lezen

Die is opgeleid

Mss weet die dat beter

Vader was meestal op het werk

Als die naar huis kwam was ik blij die te zien

Maar u moet toch weten welke rang hij in het leger had?

Ik denk dat die korporaal en sergeant was

Die sprak niet over zijn werk

Hij kwam 's nachts naar huis in de donker

Hij wilde niet dat mensen dat zagen

Verzoeker heeft dan ook naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker (zoals zijn intellectuele capaciteiten).

Daarbij moet worden benadrukt dat verzoeker zeer jong en slechts zeer beperkt geschoold is. Hij ging slechts kort naar de madrassa. Verzoeker is analfabeet en kan niet lezen. Verzoeker is bovendien een erg gesloten persoon en zal zich makkelijk afzonderen. Hij kan zich moeilijk uitdrukken, wat temeer geldt in de zeer stresserende context van het interview bij verweerder (zoals blijkt uit het verslag van het persoonlijk onderhoud). Door zijn gesloten karakter spreekt verzoeker ook maar beperkt met zijn neef in België (N. H. (...)) en had hij ook weinig contact met familie in Afghanistan. De achtergrond van verzoeker verklaart waarom hij slechts korte antwoorden gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud en hij ook weinig kon vertellen (zoals over zijn vader).

De korte en moeizame wijze waarop verzoeker sprak tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt doorheen het verslag van dit interview, zoals wanneer aan verzoeker werd gevraagd om concreet te vertellen wat er met zijn vader was gebeurd (pagina 11):

Kan je me concreet vertellen wat er met je vader is gebeurd?

Er waren problemen met grond

Die mensen waren taliban

We hadden conflict

Na val van regime

Dan waren ze aan de macht

Ze kwamen en namen vader mee

Grootvader heeft vader gezocht

Maar ze bedreigden dat ze mij ook zouden doden

Financieel was het niet gemakkelijk voor moeder wegens kost voor reis

Grootvader financierde de reis, die was in Kouweit

Die zou ons helpen

Dat is de vader van moeder

Verzoeker heeft vervolgens ook toegelicht dat zijn vader, toen de overheid gevallen was, naar huis is teruggekomen. Verzoeker was toen in de woning van zijn oom langs moederszijde. Toen verzoeker terug thuis kwam, was zijn vader reeds meegenomen door de taliban. Zijn moeder vertelde hem vervolgens wat er gebeurd was. Verzoeker lichtte dus toe dat zijn vader is teruggekeerd naar hun huis om zijn familie op te zoeken. Dit was riskant, maar niet ongewoon. Verzoeker gaf aan dat vele soldaten van het Afghaanse leger dit deden, hetgeen niet wordt tegengesproken door verweerder. Verzoeker gaf bovendien aan dat zijn vader sindsdien vermist is. Hij informeerde hiernaar via zijn familie (zoals zijn oom), maar hij kreeg tot op heden geen nieuws. Dit wijst op een blijvende interesse van verzoeker omtrent het lot van zijn vader, zoals blijkt uit het verslag van het persoonlijk onderhoud.

Uit dit geheel van vaststellingen blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn, temeer gelet op de documenten die door verzoeker werden overgemaakt en waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn.

Verzoeker heeft namelijk verschillende documenten overgemaakt in verband met zijn vader: zoals een kopie van de taskara van zijn vader, een kopie van drie attesten over het werk van zijn vader, de badge van zijn vader en verschillende foto's van zijn vader. Verzoeker voldeed hiermee bovendien aan zijn verplichting tot medewerking.

Door verweerder worden er geen formele opmerkingen gemaakt over neergelegde documenten, hetgeen de waarachtigheid van deze documenten derhalve benadrukt. Er mag immers worden verwacht dat, indien deze talrijke documenten vervalst zouden zijn, er zaken zouden zijn die wijzen op dit bedrieglijk karakter.

De bewijswaarde van de neergelegde stukken werd hierom, ten onrechte, niet erkend door verweerder in de bestreden beslissing, terwijl hieruit de vrees blijkt die verzoeker heeft bij een terugkeer naar Afghanistan.

5. Door verweerder wordt herhaaldelijk gesteld dat de verklaringen van verzoeker zouden afwijken van de verklaringen die door zijn neef (N. H. (...)) werden afgelegd. Dit gaat ook over essentiële zaken, zoals de rang die de vader van verzoeker had en wat er met zijn vader is gebeurd.

Verzoeker benadrukt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren (zoals hierboven aangehaald) en hij daarom niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de verklaringen van zijn neef. De afwijkende verklaringen van zijn neef worden ten onrechte aan verzoeker verweten. Het is ook niet aan verzoeker om uit te leggen waarom zijn neef bepaalde zaken heeft verklaard en, derhalve, zijn verdediging te voeren. Verzoeker kan slechts voor zichzelf spreken, op basis van wat hij weet. Dit deed hij. Hij gaf de feiten die hij kende, ook in verband met zijn familie.

Algemeen mag worden aangenomen dat iemand die de waarheid niet spreekt, zich goed (beter) voorbereid. Er mag tevens algemeen worden aangenomen dat een leugenaar zich niet direct op zijn onwetendheid beroept, maar op zijn geconstrueerd verhaal dat hij voordien - met het oog op het persoonlijk onderhoud - heeft voorbereid. In dit geval zou verzoeker met zijn neef voorafgaandelijk hun verhaal op elkaar hebben afgestemd. Dat verzoeker en zijn neef dermate afwijkende verklaringen zou afleggen over essentiële zaken, terwijl ze wel contact hebben met elkaar (zoals via WhatsApp, hetgeen verzoeker ook verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud), wijst net op het tegendeel.

6. Verzoeker betwist de vermeende tegenstrijdigheden tussen de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker betwist dat hij gesteld heeft dat zijn vader met zekerheid zou zijn gedood door de taliban (hij was wel vermist) of dat hij gesteld heeft dat zijn taskara werd afgenomen in Iran in plaats van Griekenland. Verzoeker verwijst hiervoor naar de toelichting die hij heeft gegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

De verzoekende partij wijst erop dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman, zoals bij de opstelling van de fiche NBMV. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd.

De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden. De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

7. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar.

Beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen dienen met de nodige voorzichtigheid te worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). Verzoeker wijst er bovendien op dat, hoewel het niveau van willekeurig geweld zou zijn afgenomen en de humanitaire toegang tot delen van het land zou zijn verbeterd, de omstandigheden in Afghanistan zeer onvoorspelbaar blijven, met wijdverbreide zorgen over gericht geweld en mensenrechtenschendingen.

De verzoekende partij merkt op dat in het administratief dossier er geen gegevens aanwezig zijn die doen vermoeden dat de verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Het staat derhalve moet voldoende zekerheid vast dat verzoeker (enkel) beschikt over de Afghaanse nationaliteit.

Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek uit Afghanistan) en - in het bijzonder - Europa.

Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan.

Verzoeker heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt verzoeker als een "westerling" beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving.

Verzoeker heeft bovendien een bijzonder risicoprofiel, omwille van de situatie van vader. Verzoeker overhandigde hiertoe verschillende bewijzen om de specifieke situatie van zijn vader te staven. Bovendien verliet verzoeker Afghanistan kort (ongeveer één week) na de machtsovername van de taliban, wat door de taliban als een duidelijk signaal kan worden opgevat dat hij zich van hen en hun (religieuze) opvattingen heeft afgekeerd.

Uit de beschikbare informatie blijkt daarentegen dat de taliban een zeer repressieve versie van de Sharia implementeert die ziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details (stuk 3).

Hierdoor is er een risico op vervolging (stuk 3).

In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt tevens aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81).

Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Dit betreft een zeer diverse groep, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert.

Verzoeker wijst erop dat in de vervolgingsgronden er sprake is van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu wijst verzoeker erop dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, in het bijzonder gericht tegen de (heersende waarden en normen van de) taliban. Zijn huidige levensstijl is belangrijk voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Dit staat in sterk contrast met hetgeen van hem verwacht wordt bij een terugkeer naar Afghanistan. Minstens wordt verzoeker als een "westerling" beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, dient in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

8. In ondergeschikte orde, wijst verzoeker op de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2

en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)”, december 2016, p. 109).

Afghanistan bevond zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict

De socio-economische situatie in Afghanistan is na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder verslechterd.

Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De impact van de machtsovername door taliban is groot op de socio-economische situatie van Afghanistan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (stuk 3).

Verzoeker meent hierom dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban vormen bovendien een risico voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban. Immers, de straffen toegebracht door de taliban op het niet naleven van deze waarden en normen zijn zo ernstig dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM of artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet vallen. Bovendien bestaan er zwaarwegende redenen om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van de precaire humanitaire situatie nu deze het gevolg is van directe en indirecte acties van de taliban en de internationale gemeenschap (stuk 3).

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

10. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest 'Elgafaji' waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

In Afghanistan is er momenteel sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (stuk 3).

Verzoeker verwijst hiertoe tevens naar zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek) en - in het bijzonder - Europa. Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan.

Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving.

Verzoeker heeft bovendien een bijzonder risicoprofiel, omwille van de situatie van vader. Verzoeker overhandigde hiertoe verschillende bewijzen om de specifieke situatie van zijn vader te staven. Bovendien verliet verzoeker Afghanistan kort (ongeveer één week) na de machtsovername van de taliban, wat door de taliban als een duidelijk signaal kan worden opgevat dat hij zich van hen en hun (religieuze) opvattingen heeft afgekeerd.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

11. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd."

In de inventaris van zijn verzoekschrift vermeldt verzoeker volgend stuk, met vermelding van de weblink:

NANSEN, "Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer". Verzoeker voegt een afdruk van dit stuk bij het verzoekschrift.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

3.2. Verweerder legt op 16 februari 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

Replicerend op deze aanvullende nota verwijst de advocaat van verzoeker ter terechtzitting naar arrest nr. 297 075 van de Raad met een vernietiging van de beslissing van het CGVS daar er te weinig concrete informatie is over wat gebeurt bij een terugkeer. Verzoeker stelt dat uit de *COI Focus Afghanistan over de Migratiebewegingen sinds de machtsovername*, niet kan afgeleid worden dat vanuit het Westen veilig kan teruggekeerd worden naar Afghanistan, waar hij ook wijst op de verwestering. Hij vervolgt dat de voormelde COI melding maakt van een amalgaan aan migratiebewegingen veroorzaakt door de oorlog, dat er sprake is van een terugkeer uit Iran en Pakistan, dat het gaat om mensen die tijdelijk gevlucht zijn voor het geweld van de taliban doch geen specifiek probleem hadden. Hij wijst er verder op dat uit de cijfers blijkt dat er sprake is van vrijwillige terugkeer, dat dit volgens het UNHCR gaat om ongeveer 6000 terugkeerders uit Iran, 300 uit Pakistan en 23 uit niet-buurlanden, waarbij dus niet kan afgeleid worden dat dit om westerse landen zou gaan en dat er geen weet is van vrijwillige terugkeer uit het Westen. Hij wijst er in het kader van vrijwillige terugkeer ook op dat de taliban hiervoor geen 'reclame' zal maken en dat het feit dat zij wel hoogopgeleiden terug willen niet verassend is. Betreffende gedwongen terugkeer uit het Westen licht hij toe dat er maar sprake is van enkele gevallen, dat dit, behoudens één geval waarvan dit niet duidelijk is, telkens personen betroffen die veroordeeld werden wegens terrorisme en waarvan aldus bezwaarlijk kan gesteld worden dat er sprake zou zijn geweest van verwestering. Betreffende de socio-economische situatie betoogt verzoeker betreffende de verantwoordelijkheid van de taliban dat geoordeeld wordt dat zij een moeilijke situatie geërfd hebben, dat dit in 2022 nog kan aangenomen worden, dat 3,5 jaar nadat de taliban aan de macht kwam, dit niet langer kan aangenomen worden, dat er intussen sprake is van interne twisten die ook hun impact hebben op de veiligheidssituatie. In het kader van de socio-economische situatie wijst hij er ook nog op dat ten gevolge van het taliban-beleid economieën sluiten, zoals bars en de gym, en dat vrouwen uitgeschakeld worden van het sociaal leven. Hij meent dan ook dat het aan de Raad is om een nieuwe evaluatie te maken.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt "*U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.*"

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees

Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt voorts geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.8.1.1. Verzoeker vreest bij terugkeer de taliban. Hij verklaart dat zijn vader een militair was bij het Afghaanse leger en dat hij bij de machtsovername vermist is geraakt.

4.8.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het

Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Het CGVS stelt vooreerst vast dat u en uw neef N.H. (...), zoon van een broer van uw vader, dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen over essentiële zaken als de familiale situatie voor en na jullie vertrek, waardoor de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag volledig teniet gedaan wordt. U verklaart dat uw grootvader, Z.J. (...), drie zonen had waaronder uw vader S.H. (...), de vader van uw neef N.H. (...), zou nu in Afghanistan zijn denkt u. U zegt dat L. (...) (de andere broer van uw vader) en S.H. (...), in Dubai waren bij uw vertrek uit Afghanistan (zie CGVS p.5). U zegt dan te denken dat S.H. (...) terug in Afghanistan is en L. (...) zou nog in Dubai zijn (zie CGVS p.15). Van problemen voor S.H. (...) maakte u geen melding en wist u blijkbaar niets af. Dat is tegenstrijdig aan wat N.H. (...) zegt. Die zegt dat zijn vader S.H. (...) is vermist geraakt in Afghanistan en dat de andere broer van jullie vaders in Afghanistan is en werkt in een bouwbedrijf (zie CGVS N.H. (...).p.16). U verklaart dat H. (...), de broer van N.H. (...) (uw neef in België), is omgekomen in Afghanistan toen u nog daar was en uw neef N.H. (...) al vertrokken was (zie CGVS p.6 en 9). U zegt dat die is omgekomen bij een werkongeval (zie CGVS p.6) en dat N.H. (...) daar meer over weet. Maar uw neef zelf geeft aan dat H. (...), zijn broer, in Afghanistan vermist is geraakt nadat hij en u Afghanistan verlieten, namelijk recent dit jaar in het begin van 2023. Daarbij komt dat N.H. (...) aangeeft nog twee broers te hebben, zijnde A. (...) en W. (...) (zie DVZ N.H. (...)), maar daarmee geconfronteerd weet je daar niets van, tenzij u dan plots aangeeft dat A. (...) is gedood door de vijanden. Wat betreft H. (...) en diens dood, geeft u dan plots aan dat de ouders van N.H. (...) de dood van diens broer niet hadden vermeld. Maar dat is tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen dat uw neef N.H. (...) meer zou kunnen vertellen over het overlijden van H. (...). U verklaart verder nog dat A. (...), een broer van N.H. (...), overleden is toen u zestien of zestien en half jaar oud was (zie CGVS p.8) en dat u zeventien jaar oud was bij vertrek uit Afghanistan. Dat is niet in overeenstemming met de verklaring van N.H. (...) die zegt dat A. (...) werd gedood zes of zeven en half jaar geleden (zie CGVS N.H. (...) p.9), veel langer geleden dus.

Verder stelt het CGVS vast dat zowel u als uw neef N.H. (...) verklaren als laatste uit Afghanistan te zijn vertrokken. U zegt dat N.H. (...) eerder dan u het land verliet, zijnde een maand voor u (zie CGVS p.7). Maar dat slaat nergens op, want N.H. (...) verklaart dat u Afghanistan verliet voordat uw vader vermist raakte bij de machtsovername door de taliban (zie CGVS N.H. (...) p.15) en aldus dat u vóór hem Afghanistan verliet. Immers zou uw vader u uit Afghanistan hebben weggestuurd voor die bij de machtsovername vermist raakte (zie CGVS N.H. (...) p.15). N.H. (...) zou dan pas na de machtsovername zijn vertrokken nadat diens vader vermist raakte. U er op gewezen dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment van vertrek uit Afghanistan kan u enkel meermaals zeggen ‘ik weet dat niet’. Dat zijn uiteraard geen afdoende verklaringen voor zulke tegenstrijdigheden. In de opmerkingen bij de nota’s van het persoonlijk onderhoud van N.H. (...) geeft diens advocaat aan dat er een vergissing zou kunnen geweest zijn. Daarin geeft de advocaat weer dat jullie eventueel allebei na de machtsovername zouden zijn vertrokken maar dat u nog steeds als eerste vertrok. Maar dat blijft tegenstrijdig aan uw verklaringen dat uw neef N.H. (...) een maand voor u het land verliet.

Daarnaast kan u geen geloofwaardige verklaringen afleggen over de functie van uw vader. U legt drie attesten neer waarvan u zegt dat die over uw vader gaan. Maar zelfs in uw eigen woorden slaagt u er niet in om iets inhoudelijks te vertellen over deze stukken (zie CGVS p.8 en 9). U kan ze niet lezen, maar dat weerhoudt u er niet van om deze stukken na te kijken met behulp van familie, vrienden, een tolk of uw advocaat die u bijstaat in België. Dat u niet de moeite nam om stukken die u zelf ter staving neerlegt na te kijken doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien is het opvallend dat uw neef N.H. (...) zegt dat uw vader kolonel was (zie CGVS N.H. (...) p.15) en u zegt dat uw vader sergeant was (zie CGVS p.9). Daarop gewezen hebt u geen antwoord. Indien u en uw neef Afghanistan dienden te verlaten wegens de activiteiten van uw vader kan redelijkerwijze verwacht worden dat jullie hierover concrete kennis hebben. En als die kennis er niet was, kan minstens verwacht worden dat jullie zich correct informeren bij familie in Afghanistan met wie jullie contact hebben. U weet in elk geval ook niet in welke eenheid uw vader diende. U verklaart verder dat uw vader bij de machtsovername naar huis kwam en daar, bij de machtsovername, door de taliban is meegenomen (zie CGVS p.11). (...) verklaart uw neef N.H. (...) iets anders. Hij geeft aan dat uw vader voor zijn werk in Kandahar was en daar bij de machtsovername vermist raakte (zie CGVS N.H. (...) p.4). In elk geval verklaart u bij het CGVS dat uw vader vermist raakte in Afghanistan. Maar voordien in de asielprocedure had u verklaard dat uw vader gedood werd door de taliban (zie fiche NBMV). U daarop gewezen kon u enkel zeggen dat nooit te hebben gezegd, maar het staat zo beschreven in de documenten van uw asioldossier, zie fiche NBMV. Volledigheidshalve moet het CGVS vaststellen dat nergens uit de neergelegde stukken blijkt dat de persoon waarover de documenten gaan echt uw vader is. U legt geen foto’s neer van jullie beiden samen, noch legt u een eigen identiteitsdocument neer. Over uw taskara zegt u trouwens eerst dat die in Iran is afgenomen (zie DVZ) en later zegt u dat u die werd afgenomen in Griekenland (zie CGVS).

Het CGVS kan dan ook finaal geen geloof hechten aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees voor de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan. Daarbij werd rekening gehouden met een jeugdige leeftijd. Maar een jonge leeftijd kan echter deze weinig concrete beschrijvingen en tegenstrijdigheden binnen uw relaas niet vergoelijken. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan deze beslissing zoals hierboven beschreven.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heb je niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat je een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet jou zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas.

Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft, zoals blijkt uit wat volgt.

Het louter beweren dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming en het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het verwijzen naar zijn jeugdige leeftijd en beperkte scholing en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, vormt bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoeker er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

4.8.1.3. Verzoeker betoogt dat hij verklaringen heeft afgelegd en documenten heeft overhandigd, zoals een kopie van de taskara van zijn vader, een kopie van drie attesten over het werk van zijn vader, de badge van zijn vader en verschillende foto's van zijn vader, waaruit kan worden opgemaakt dat zijn verklaringen oprecht zijn, dat uit het geheel van vaststellingen blijkt dat zijn verklaringen oprecht zijn, te meer gelet op de documenten die hij heeft voorgelegd en waaruit blijkt dat zijn verklaringen oprecht zijn, dat hij verschillende documenten heeft overgemaakt in verband met zijn vader en dan ook voldeed aan de plicht tot medewerking, dat meer algemeen kan vastgesteld worden dat zijn verklaringen tijdens het interview bij de DVZ en bij het persoonlijk onderhoud in belangrijke mate met elkaar in overeenstemming zijn, dat dit het oprecht karakter van zijn vrees benadrukt, dat de beperkte kennis van de werkzaamheden van zijn vader, geen afbreuk doet aan zijn vrees, dat het immers niet ongewoon is dat hij, gelet op zijn jeugdige leeftijd, slechts beperkte kennis heeft over de werkzaamheden van onder meer zijn vader, laat staan van de details van de operaties waaraan hij deelnam, dat hij zelf niet werkzaam was bij de Afghaanse veiligheidsdiensten, dat hij ook geen bijzondere interesse heeft in het leger of de politie, dat hij hier ook weinig affiniteit mee heeft waardoor hij moeilijk kan vertellen over de details rond de Afghaanse veiligheidsdiensten of het werk van zijn vader, dat dit ook blijkt uit het persoonlijk onderhoud, dat zijn vader, zoals hij, een gesloten persoon was en weinig praatte over zijn job, waardoor dit temeer ervoor zorgt dat hij de details van de werkzaamheden van zijn vader niet volledig kent en dat hij wel een aantal zaken kon toelichten, zoals het salaris, de rang en waar zijn vader gestationeerd was.

Verzoeker gaat er met dit betoog vooreerst aan voorbij dat geen geloof wordt gehecht aan de functie van zijn vader niet enkel daar hij geen geloofwaardige verklaringen hieromtrent kan afleggen maar ook daar uit de door hem neergelegde stukken niet blijkt dat de persoon waarover de documenten gaan echt zijn vader is, dat hij geen foto's neerlegt waarop zowel hij als zijn vader te zien zijn, noch een eigen identiteitsdocument.

Voorts kan uit het loutere feit dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd en getracht heeft deze te ondersteunen met documenten in het licht van de medewerkingsplicht, geenszins afgeleid worden dat zijn verklaringen ook oprecht zijn. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

Waar verzoeker betoogt dat meer algemeen kan vastgesteld worden dat zijn verklaringen tijdens het interview bij de DVZ en bij het persoonlijk onderhoud in belangrijke mate met elkaar in overeenstemming zijn, dat dit het oprecht karakter van zijn vrees benadrukt, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Bovendien kan verzoeker niet overtuigen dat zijn verklaringen in

belangrijke mate met elkaar in overeenstemming zijn, daar hij kort na zijn aankomst in België in de fiche "*Mineur Etranger Non Accompagné*" verklaarde, bij de uiteenzetting van zijn familiegegevens, dat zijn vader overleden is en bij de uiteenzetting van zijn motief om te immigreren naar België, dat zijn vader gedood werd door de taliban en bij het CGVS verklaarde dat zijn vader vermist raakte in Afghanistan.

Voorts wijst de Raad erop dat het niet zozeer de beperkte kennis, die hij had bij zijn vertrek uit Afghanistan, over de functie van zijn vader is die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de verklaring van verzoeker dat zijn vader een militair was in het Afghaans leger, doch wel het feit dat verzoeker naar de job van zijn vader naderhand niet informeerde noch naar de inhoud van de documenten die hij voorlegt ter staving van de job van zijn vader. De Raad wijst er hierbij ook nog op dat uit het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet blijkt dat details werden gevraagd over het werk van zijn vader en al zeker niet over de Afghaanse veiligheidsdiensten op zich of over de operaties waaraan zijn vader deelnam. Ook wordt in de bestreden beslissing geenszins gebrekkige kennis over de Afghaanse veiligheidsdiensten op zich of over de operaties waaraan zijn vader deelnam, tegengeworpen.

Betreffende de beperkte kennis van verzoeker over de job van zijn vader en zijn verwijzing naar zijn jeugdige leeftijd, wijst de Raad er aldus op dat noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker een kennis over de functie van zijn vader werd verwacht, die het begrip van een minderjarige te boven gaat of die een hogere scholing behoeven. Er werden algemene vragen gesteld omtrent de door hem voorgelegde documenten en de tewerkstelling van zijn vader, en meer specifiek zijn rang, zijn eenheid, de periode van tewerkstelling in het leger en zijn salaris. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart te zijn gevlucht omwille van de job van zijn vader, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad of leeftijd. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als minderjarige (op het ogenblik van het verlaten van Afghanistan) en als laaggeschoolde de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen. Dat verzoeker omwille van zijn leeftijd niet uitgebreid zou kunnen antwoorden op de vragen omtrent de tewerkstelling van zijn vader, verschoont de uitermate gebrekkige kennis niet. De tewerkstelling van zijn vader raakt de kern van verzoekers vluchtrelaas, zodat mag worden verwacht dat verzoeker zich hier meer over zou informeren, desgevallend via zijn familie in Afghanistan met wie hij nog contact heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4,8,10,11,12 en 16), teneinde een concrete inschatting te maken van het risico dat hijzelf loopt.

Het feit dat verzoeker zelf niet werkzaam was bij de Afghaanse veiligheidsdiensten, dat hij ook geen bijzondere interesse heeft in het leger of de politie en dat hij hier ook weinig affiniteit mee heeft, dat zijn vader een gesloten persoon was en weinig praatte over zijn job, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad herhaalt in dit kader nog eens dat het niet zozeer de beperkte kennis, die hij had bij zijn vertrek uit Afghanistan, over de functie van zijn vader is die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de verklaring van verzoeker dat zijn vader een militair was in het Afghaans leger, doch wel het feit dat verzoeker naar de job van zijn vader naderhand niet informeerde noch naar de inhoud van de documenten die hij voorlegt ter staving van de job van zijn vader. Daarnaast herhaalt de Raad ook dat de vragen die gesteld werden geenszins details betreffen over het werk van zijn vader en al zeker niet over de Afghaanse veiligheidsdiensten op zich of over de operaties waaraan zijn vader deelnam, zodat niet blijkt dat meer dan een beperkte kennis of een kennis, die het begrip van een minderjarige te boven gaat of die een hogere scholing behoeft, verwacht wordt.

Door louter te betogen dat hij een aantal zaken wel kon toelichten, zoals het salaris, de rang en waar zijn vader gestationeerd was, weerlegt verzoeker voormelde vaststellingen niet en toont hij geenszins aan dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft vastgesteld dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de functie van zijn vader, daar hij drie attesten neerlegt over zijn vader, maar er zelfs in zijn eigen woorden niet in slaagt om iets inhoudelijks over deze stukken te vertellen, dat het feit dat hij niet kan lezen hem er niet van weerhoudt deze stukken na te kijken met hulp van derden, dat hij niet de moeite nam om de stukken na te kijken afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, dat indien hij Afghanistan verlaat wegens de activiteiten van zijn vader redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij hierover concrete kennis heeft en dat als die kennis er niet was, minstens kan verwacht worden dat hij zich correct informeerde bij zijn familie in Afghanistan waarmee hij nog contact heeft, dat hij niet weet in welke eenheid zijn vader diende, dat hij bij het CGVS verklaarde dat zijn vader vermist raakte in Afghanistan, maar voordien in de asielprocedure verklaard had dat zijn vader gedood werd door de taliban en dat volledigheidshalve vastgesteld moet worden dat nergens uit de neergelegde documenten blijkt dat de persoon over wie de documenten gaan echt de vader van verzoeker is, dat er geen foto's voorliggen van hen beiden samen, noch een eigen identiteitsdocument van verzoeker.

4.1.8.4. Verzoeker betoogt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem gesteld werden, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan, dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd aan hem om alle gestelde vragen te beantwoorden, dat het erop

aan komt om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijkheid en achtergrond, zoals zijn intellectuele capaciteiten.

De Raad wijst erop dat verzoeker met de boutade dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden, de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet ombuigt. Ook waar hij aanstipt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem gesteld werden, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan, beperkt hij zich tot het uiten van kritiek, zonder *in concreto* aan te tonen welke verklaringen zouden zijn veronachtzaamd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en welke concrete verklaringen hierop een ander licht zouden kunnen werpen.

Waar verzoeker betoogt dat bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van zijn verklaringen rekening moet gehouden worden met zijn persoonlijkheid en achtergrond, en verwijst naar zijn intellectuele capaciteiten, toont hij niet aan dat hij niet over de cognitieve capaciteiten beschikt om consistente en nauwkeurige verklaringen af te leggen.

Waar hij benadrukt dat hij zeer jong is en slechts zeer beperkt geschoold is, dat hij slechts kort naar de madrasa ging, dat hij analfabeet is en niet kan lezen, dat hij bovendien een erg gesloten persoon is en zich makkelijk afzondert, dat hij zich moeilijk kan uitdrukken, te meer in de zeer stresserende context van het interview van het CGVS, dat de korte en moeizame wijze waarop hij sprak ook blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals wanneer hij gevraagd werd concreet te vertellen wat er met zijn vader was gebeurd, dat hij door zijn gesloten karakter maar beperkt met zijn neef in België spreekt en ook weinig contact had met zijn familie in Afghanistan, dat deze achtergrond verklaart waarom hij slechts korte antwoorden gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud en ook maar weinig kon vertellen, zoals over zijn vader, wijst de Raad erop dat het gegeven dat verzoeker zeer beperkt geschoold is, analfabeet is, minderjarig was bij zijn vertrek uit Afghanistan en een zeer gesloten persoon is, er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij consistente en doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de oorzaak ervan, *in casu* de tewerkstelling van zijn vader en de gevolgen daarvan voor zijn vader bij de machtsovername. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Er worden *in casu* verder geen stavingstukken aangebracht die aantonen dat verzoeker, al dan niet wegens een gebrek aan scholing, verhinderd was gedegen, consistente verklaringen af te leggen of niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde elementen en gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten. De Raad stipt hierbij nog aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker niet tegengeworpen wordt kort te hebben geantwoord of geen details te hebben meegedeeld, doch wel dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de functie van zijn vader, daar hij drie attesten neerlegt over zijn vader, maar er zelfs in zijn eigen woorden niet in slaagt om iets inhoudelijks over deze stukken te vertellen, dat het feit dat hij niet kan lezen hem er niet van weerhoudt deze stukken na te kijken met hulp van derden, dat hij niet de moeite nam om de stukken na te kijken afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, dat indien hij Afghanistan verlaat wegens de activiteiten van zijn vader redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij hierover concrete kennis heeft en dat als die kennis er niet was, minstens kan verwacht worden dat hij zich correct informeerde bij zijn familie in Afghanistan waarmee hij nog contact heeft, dat hij niet weet in welke eenheid zijn vader diende, dat hij bij het CGVS verklaarde dat zijn vader vermist raakte in Afghanistan, maar voordien in de asielprocedure verklaard had dat zijn vader gedood werd door de taliban en dat volledigheidshalve vastgesteld moet worden dat nergens uit de neergelegde documenten blijkt dat de persoon over wie de documenten gaan echt de vader van verzoeker is, dat er geen foto's voorliggen van hen beiden samen, noch een eigen identiteitsdocument van verzoeker.

Betreffende de loutere bewering van verzoeker dat hij in België maar beperkt met zijn neef spreekt, stelt de Raad vast dat zelfs indien dit zo zou zijn, verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze dit afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Daarnaast lijkt de bewering dat hij weinig contact heeft met zijn familie in Afghanistan tegengesproken te worden door zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Daar verklaarde hij immers dat zijn grootvader kopieën van documenten hielp versturen, dat hij documenten kreeg via whatsapp van een oom van moederszijde (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8), dat zijn oom van moederszijde de foto's zond via de telefoon (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10), dat hij enkele 'keren' geleden met zijn moeder sprak en zij vertelde dat zijn grootvader op bezoek was geweest in

Afghanistan en dan is teruggekeerd (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11), dat hij een maand geleden met zijn moeder sprak (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12) en dat hij ongeveer 4 of 6 dagen voor het onderhoud nog contact had met zijn moeder (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16). Bovendien doet het feit dat hij 'weinig' contact heeft met zijn familie in Afghanistan, geen afbreuk aan de vaststelling dat er wel degelijk contact is. Verzoeker toont dan ook niet aan dat het voor hem, na zijn vertrek uit Afghanistan, niet mogelijk zou zijn geweest omtrent de kernelementen van zijn vluchtrelaas meer informatie te bekomen bij zijn familie in Afghanistan.

4.1.8.5. Waar verzoeker betoogt dat hij ook toegelicht heeft dat zijn vader, toen de overheid gevallen was, naar huis is teruggekomen, dat hij toen in de woning van zijn oom langs moederszijde was, dat zijn vader, toen hij terug thuis kwam, reeds meegenomen was door de taliban, dat zijn moeder vervolgens vertelde wat gebeurd was, dat hij dus toelichtte dat zijn vader is teruggekeerd naar huis om zijn familie op te zoeken, dat dit riskant was maar niet ongewoon, dat hij aangaf dat vele soldaten van het Afghaanse leger dit deden, hetgeen niet wordt tegengesproken door de verwerende partij, volhardt hij in zijn verklaringen en betwist hij het motief *"Het is vooreerst bedenkelijk dat uw vader als soldaat van het Afghaanse leger naar huis ging op zulk delicaat ogenblik als het moment van de machtsovername."* De Raad acht dit echter een overtollig motief. De overige in punt 4.8.1.2. weergegeven bevindingen uit de bestreden beslissing zijn *in casu* immers voldoende determinerend voor de conclusie dat finaal geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker en zijn beweerde vrees voor de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.1.8.6. Voorts verduidelijkt verzoeker niet en ziet de Raad niet in op welke wijze het betoog van verzoeker dat hij aangaf dat zijn vader vermist is sedert zijn terugkeer naar huis, waarbij hij meegenomen werd door de taliban, dat hij hiernaar informeerde via zijn familie, maar tot op heden geen nieuws kreeg, dat dit wijst op een blijvende interesse omtrent het lot van zijn vader, zoals ook blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, afbreuk doet aan de motieven weergegeven in punt 4.8.1.2. Er wordt verzoeker immers geen desinteresse in het lot van zijn vader na diens vermissing tegenworpen, doch wel ongeloofwaardige verklaringen over diens functie bij het leger – waarbij ook wordt gewezen op het gebrek aan moeite om stukken die hij zelf aanbracht na te kijken met behulp van derden en op het feit dat verzoeker bij gebrekkige kennis over de activiteiten van zijn vader zich correct kon informeren bij zijn familie in Afghanistan – en op de tegenstrijdige verklaringen over wat met zijn vader is gebeurd.

4.1.8.7. Verzoeker betoogt betreffende de door hem voorgelegde stukken in verband met zijn vader – zoals een kopie van diens taskara, een kopie van drie attesten over diens werk, diens badge en verschillende foto's van zijn vader – dat er geen vormelijke opmerkingen worden gemaakt, hetgeen de waarachtigheid van deze documenten benadrukt, dat er immers mag worden verwacht dat, indien deze talrijke documenten vervalst zouden zijn, er zaken zouden zijn die wijzen op dit bedrieglijk karakter. Hij meent dat de bewijswaarde van de door hem voorgelegde stukken ten onrechte niet werd erkend door verweerder terwijl hieruit blijkt dat hij een vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker gaat er met dit betoog vooreerst aan voorbij dat geen geloof wordt gehecht aan de functie van zijn vader daar uit de door hem neergelegde stukken niet blijkt dat de persoon waarover de documenten gaan echt zijn vader is, dat hij geen foto's neerlegt waarop zowel hij als zijn vader te zien zijn, noch een eigen identiteitsdocument.

De Raad volgt verweerder voorts dat de door verzoeker voorgelegde documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen weergegeven in punt 4.1.8.2.

Het loutere feit dat geen vormelijke opmerkingen worden gemaakt, leidt niet tot de vaststelling dat de documenten waarachtig zijn.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (map Landeninformatie: CEDOCA, *COI Focus, AFGHANISTAN. Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021) blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Bovendien legt verzoeker enkel kopieën voor, die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen.

4.1.8.8. Betreffende de afwijkende verklaringen van zijn neef, die ook gaan over essentiële zaken zoals de rang van zijn vader en wat er met zijn vader is gebeurd, stelt verzoeker dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren en hij daarom niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de verklaringen van zijn neef, dat de afwijkende verklaringen van zijn neef hem ten onrechte verweten worden, dat het niet aan hem is om uit te leggen waarom zijn neef bepaalde zaken heeft verklaard en, derhalve, zijn verdediging te voeren, dat hij slechts voor zichzelf kan spreken, op basis van wat hij weet, dat hij dit deed, dat hij de feiten gaf die hij kende, ook in verband met zijn familie. Hij argumenteert ook nog dat algemeen mag

worden aangenomen dat iemand die de waarheid niet spreekt, zich goed (beter) voorbereidt, dat er tevens algemeen mag worden aangenomen dat een leugenaar zich niet direct op zijn onwetendheid beroept, maar op zijn geconstrueerd verhaal dat hij voordien – met het oog op het persoonlijk onderhoud – heeft voorbereid, dat in dat geval hij met zijn neef voorafgaandelijk hun verhaal op elkaar zou hebben afgestemd, dat hij en zijn neef dermate afwijkende verklaringen afleggen over essentiële zaken, terwijl ze wel contact hebben met elkaar, net op het tegendeel wijst.

Waar verzoeker betoogt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd gesteld in punt 4.1.8.4.

Voorts stelt de Raad vast dat gelet op het feit dat verzoeker verklaart dat N.H. zijn neef is en hij verklaarde dat hij met de vader van zijn neef in hetzelfde huis woonde in Afghanistan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4), het niet onredelijk is enerzijds te stellen dat de tegenstrijdige verklaringen over essentiële zaken als de familiale situatie voor en na het vertrek van verzoeker en zijn neef, de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker teniet doet en anderzijds te wijzen op de tegenstrijdige verklaringen omtrent het tijdstip van hun vertrek uit Afghanistan en omtrent wat gebeurde met verzoekers vader bij de machtsovername. Van familieleden – waarbij uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij samenwoonde met de vader van zijn neef, minstens dat zij buien waren – is het geenszins onredelijk te verwachten dat zij op zijn minst de familiale situatie alsook de gebeurtenissen met de familie bij en na de machtsovername op een spontane, doorleefde, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden, *quod non in casu*. Dat verzoeker en zijn neef dermate tegenstrijdige verklaringen aflegden, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan hun familiale band en doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

Het betoog van verzoeker doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Waar hij nog stelt dat algemeen mag worden aangenomen dat iemand die de waarheid niet spreekt, zich goed (beter) voorbereidt, dat er tevens algemeen mag worden aangenomen dat een leugenaar zich niet direct op zijn onwetendheid beroept, maar op zijn geconstrueerd verhaal dat hij voordien – met het oog op het persoonlijk onderhoud – heeft voorbereid, beperkt hij zich tot niet onderbouwde, ongestaafde beweringen. Verzoeker kan dan ook niet ernstig betogen dat hij indien hij zich beriep op een geconstrueerd verhaal hij en zijn neef voorafgaandelijk hun verhaal op elkaar zouden hebben afgestemd, dat hij en zijn neef dermate afwijkende verklaringen afleggen over essentiële zaken, terwijl ze wel contact hebben met elkaar, net op het tegendeel wijst.

4.1.8.9. Verzoeker betwist ook de vermeende tegenstrijdigheden tussen de interviews bij de DVZ en het CGVS. Hij betwist dat hij gesteld heeft dat zijn vader met zekerheid zou gedood zijn door de taliban of dat hij gesteld heeft dat zijn taskara werd afgenomen in Iran in plaats van Griekenland. Hij verwijst naar de toelichting die hij heeft gegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Waar verzoeker inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden verwijst naar de toelichting die hij heeft gegeven bij het persoonlijk onderhoud, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat en waarom de door hem gegeven toelichtingen op het CGVS omtrent de inconsistenties tussen de verklaringen op het CGVS en de DVZ, de vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheid niet kunnen vergoelijken, minstens verduidelijkt verzoeker niet *in concreto* welke door hem gegeven toelichting niet in overweging werd genomen of uit welke toelichting(en) wel degelijk zou kunnen blijken dat een bepaalde inconsistentie of bepaalde tegenstrijdigheden kunnen verschoond worden. Het loutere feit voorts dat verzoeker bij het CGVS een toelichting gegeven heeft over de aangehaalde inconsistenties, leidt er niet *ipso facto* toe dat deze toelichting ook valabel is en dient aanvaard te worden.

Voorts betoogt verzoeker dat de notities van het persoonlijk onderhoud bij de DVZ hoe dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die hij heeft afgelegd. Hij wijst erop dat hij tijdens het onderhoud bij de DVZ niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman, zoals bij de opstelling van de fiche NMBV, dat de leiding van het onderhoud volledig in de handen van een medewerker van de DVZ lag, zonder enige controle, dat hij volledig op zichzelf aangewezen was, dat hij de taal niet spreekt en volledig afhankelijk was van de persoon van de DVZ, dat hem tijdens het onderhoud vragen werden gesteld, dat hij vervolgens een antwoord gaf op de vragen naar best vermogen, dat hij op alle vragen kort moest antwoorden, dat hem duidelijk werd gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen bij het CGVS, dat dit onderhoud het belangrijkste zou zijn, dat hij dit volgde en zijn medewerking gaf, maar zich beperkte tot de meeste hoofdlijnen. Dat hij gedaan heeft wat hem gevraagd werd en vervolgens volledig afhankelijk was van hetgeen hem door de medewerker van de DVZ werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens snel in een verslag noteerde, dat een controle op de manier waarop het gesprek verlopen is nagenoeg onbestaande is, dat het enige wat kan worden vastgesteld dat zijn handtekening is aangebracht op de handgeschreven vragenlijst van de DVZ, waaruit kan worden bepleit dat zijn akkoord met de inhoud hiervan wordt bevestigd, dat de bewijswaarde van deze handtekening echter bijzonder relatief is, aangezien hij geen bijstand had van

enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is, dat er evenmin kan worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden hem werd gevraagd om een handtekening te plaatsen, dat van hem daarentegen wordt verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd, dat dit des te meer geldt omdat hij overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd, dat de bewijswaarde van het verslag bij de DVZ dan ook (bijzonder) relatief is, gelet op bovenvermelde omstandigheden. Verzoeker betoogt dat het CGVS geen rekening houdt met deze omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt, dat de vermeende verschillen tussen het gehoor bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS daarom niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

Voormeld betoog vormt bezwaarlijk een concreet of dienstig verweer waarmee verzoeker er – mede gelet op wat volgt – geenszins in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker zijn verklaringen bij de DVZ zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon heeft afgelegd, kan vooreerst worden opgemerkt dat het zijn taak is om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo hij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om bij de DVZ te worden bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat of vertrouwenspersoon – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ. Verder dient benadrukt dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook toont verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of een vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen bij de DVZ, temeer gezien zijn verklaringen bij de DVZ aan hem werden voorgelezen, hij hierna zowel de 'verklaring DVZ' als de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende en hij hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Betreffende de stelling dat niet kan worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen, merkt de Raad op dat dit feit – het voorlezen van de verklaringen – uitdrukkelijk vermeld wordt in de vragenlijst en de verklaring, verzoeker deze documenten ondertekende en verzoeker door louter te stellen dat niet kan nagegaan worden of zijn verklaringen hem werden voorgelezen het tegendeel niet aantoon. Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, ook niet dienstig betogen dat een controle van de manier waarop het interview op de DVZ is verlopen nagenoeg onbestaande is. Bovendien verklaart verzoeker geenszins dat zijn verklaringen hem niet werden voorgelezen, doch enkel dat dit niet kan worden nagegaan, zodat niet blijkt welk belang verzoeker heeft bij een dergelijk betoog.

Bovendien, en betreffende de opstelling van de fiche NBMV, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de aanwezigheid van een advocaat of een vertrouwenspersoon de inconsistenties in zijn verklaringen had kunnen wegnemen. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst moeten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Bovendien preciseert of concretiseert verzoeker niet waar of op welke wijze dit alles van invloed zou zijn geweest op de vertaling en het neerschrijven van zijn gezegden bij de DVZ. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Waar verzoeker betoogt dat hij op alle vragen kort moest antwoorden, dat hem duidelijk werd gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen bij het CGVS, dat dit onderhoud het belangrijkste zou zijn, dat hij dit volgde en zijn medewerking gaf, maar zich beperkte tot de meeste hoofdlijnen alsook dat de bewijswaarde van de handtekening bijzonder relatief is, aangezien verzoeker geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en de Nederlandse taal niet machtig is en evenmin kan worden nagegaan of de vragenlijst aan verzoeker werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan verzoeker om een handtekening te plaatsen, uit hij kritiek op de wijze waarop het interview waarvan de 'vragenlijst' het verslag vormt plaatsvindt en op de bewijswaarde van de handtekening op deze vragenlijst. Echter stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden of inconsistenties opgemerkt worden die betrekking hebben op de verklaringen van verzoeker zoals opgenomen in de vragenlijst, zodat zijn betoog hieromtrent *in casu* niet dienstig is ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing.

Betreffende de bewijswaarde van de handtekening op de 'vragenlijst' en verzoekers betoog hieromtrent, kan ter volledigheid nog worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot hypothetische stellingen, maar niet

ontkent dat het verslag van de vragenlijst nadien aan hem werd voorgelezen in het Pashtou noch dat hij vervolgens, op de laatste pagina, ondertekende.

Verder blijkt uit de 'verklaring DVZ' en de vragenlijst niet dat verzoeker de tolk niet verstond noch dat hij de instructies van de ambtenaar van de DVZ, via de tolk, niet kon volgen waardoor hij niet overwogen kon antwoorden op de gestelde vragen. Hetzelfde kan gesteld worden voor de fiche NBMV.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich zowel betreffende de 'verklaring DVZ' als de vragenlijst, nadat deze werden voorgelezen aan verzoeker in het Pashtou, akkoord heeft verklaard met de erin opgenomen verklaringen die door hem werden afgelegd en deze documenten heeft ondertekend (verklaring DVZ, laatste pagina, vragenlijst, laatste pagina).

Door het ondertekenen van de vragenlijst en de 'verklaring DVZ' op de laatste pagina van de desbetreffende documenten heeft verzoeker zich inderdaad akkoord verklaard met de in de documenten neergeschreven antwoorden/verklaringen. Door deze documenten voor akkoord te ondertekenen gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties te rechtvaardigen, zodat deze overeind blijven en wel degelijk bijdragen tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker naar voor geschoven relaas.

Verzoeker wordt niet bijgetreden dat de "*vermeende verschillen*" tussen zijn afgelegde verklaringen niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn relaas te ontnemen.

Een schending van artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.8.1.10. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8.1.11. Waar verzoeker erop wijst dat twijfels over bepaalde aspecten van zijn relaas het CGVS niet van haar opdracht ontslaat om zijn vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen, wijst de Raad erop dat het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

4.8.1.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.8.2.1. Verzoeker betoogt dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid dienen te worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn, onder verwijzing naar het EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022. Hij stelt dat in dit rapport wordt aangegeven dat "*personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Dit betreft een zeer diverse groep, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering*

betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Verzoeker wijst erop dat in de vervolgingsgronden er sprake is van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt."

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke

leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een 'mahram'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon

terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.8.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zeventienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u een jaar of twee aan de madrasa te hebben gestudeerd. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker laat voormelde motieven van de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering ongemoeid zodat de Raad die integraal kan bijtreden.

4.8.2.3. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op de actuele situatie in Afghanistan door de machtsovername door de taliban en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek uit Afghanistan en in het bijzonder Europa. Hij betoogt dat hij tevens verwesterd is geraakt door zijn jarenlange verblijf in Europa en geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan, dat hij zich hierdoor een levensstijl heeft eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende normen en waarden in Afghanistan, minstens dat hij als een 'westerling' wordt beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan, dat hij door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer heeft over hoe hij zich dient te gedragen in deze sterk veranderde samenleving, dat hij bovendien een bijzonder risicoprofiel heeft omwille van de situatie van zijn vader, dat hij hiertoe verschillende bewijzen overhandigde. Hij stelt dat hij Afghanistan verliet kort na de machtsovername door de taliban, wat door de taliban als signaal kan worden opgevat dat hij zich van hen en hun (religieuze) opvattingen heeft afgekeerd. Hij wijst er ook op dat uit beschikbare informatie blijkt dat de taliban een zeer repressieve versie van de sharia implementeert die ziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details, waarbij hij onder verwijzing naar het rapport NANSSEN stelt dat er een risico op vervolging is. Hij wijst erop dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, in het bijzonder gericht tegen de heersende normen en waarden van de taliban, dat zijn huidige levensstijl belangrijk is voor hem om zijn (godsdienstige) identiteit en morele integriteit te behouden, dat dit in sterk contrast staat met hetgeen van hem verwacht wordt bij een terugkeer naar Afghanistan, dat hij minstens als een 'westerling' beschouwd wordt door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer.

4.8.2.4. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa – waarbij hij geenszins toelicht hoelang hij al in Europa zou zijn, doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij vlak na de machtsovername in augustus 2021 vertrokken is uit Afghanistan en op 24 maart 2022 in België aankwam (verklaring DVZ, nr. 33) – hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan 2 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds maart 2022, *in casu* iets meer dan 2 jaar, is dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familie – zijn moeder, zijn grootvader, zijn drie zussen en twee broers – nog in Afghanistan verblijft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3 en 5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij contact heeft met zijn moeder en maternale oom (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4,8,10,11,12 en 16).

Verzoeker voert voorts geen enkel concreet element of bewijsstuk aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van 2 jaar in België fundamentele westerse

maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker heeft zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende 2 jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van minstens 17 jaar in Afghanistan. Dit geldt des te meer gelet op de duidelijke banden die hij heden nog heeft met Afghanistan. Verzoeker verklaart contact te onderhouden met zijn in Afghanistan verblijvende moeder en maternale oom (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4,8,10,11,12 en 16).

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn 'jarenlange verblijf in Europa' maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in Europa, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad toe om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Waar verzoeker nog wijst op een bijzonder risicoprofiel omwille van de situatie van zijn vader, wijst de Raad erop dat verzoeker, zoals blijkt uit wat voorafgaat, geenszins de specifieke situatie van zijn vader, ook niet met de door hem voorgelegde bewijzen, aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker meent dat hij Afghanistan verliet kort na de machtsovername, wat door de taliban als signaal kan worden opgevat dat hij zich van hen en hun (religieuze) opvattingen heeft afgekeerd, toont hij geenszins aan dat de taliban op de hoogte is van het ogenblik van zijn vertrek, nog minder dat de taliban op de hoogte is van het feit dat hij verbleven heeft in Europa. Verzoeker toont voorts ook niet aan dat het louter feit dat een vertrek uit Afghanistan plaatsvond na de machtsovername op zich door de taliban beschouwd zou worden als het zich afkeren van hen en hun (religieuze) opvattingen.

Verzoeker heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO "*COI query Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

In zoverre verzoeker wijst op de zeer repressieve implementatie van de sharia door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van

groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker nog een betoog voert ter terechtzitting over het gebrek aan actuele informatie, wijst de Raad op het gestelde in punt 4.4. Verzoekers betoog inzake het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd, kan niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar 2 jaar in België is, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoeker ter terechtzitting verwijst naar rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij ook nog op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

4.8.2.5. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift en het betoog ter terechtzitting, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen

of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.8.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet *in concreto* aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familie – zijn moeder, zijn grootvader, zijn drie zussen en twee broers – nog in Afghanistan verblijft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3 en 5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij contact heeft met zijn moeder en maternale oom (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4,8,10,11,12 en 16).

4.8.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.3.5. In zoverre verzoeker andermaal betoogt dat de strikte interpretatie van de islamitische waarden en normen door de taliban een risico vormt voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban, dient te worden herhaald dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet langer bekend is met de regels, waarden en normen die thans in Afghanistan gelden of van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij deze bij een terugkeer in acht neemt, laat staan dat verzoeker zou aantonen dat hij om die reden een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban loopt.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.9.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en '*Islamic State Khorasan Province*' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar (verklaring DVZ, nr. 5, verzoekschrift). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.9.3. Verzoeker brengt, door louter te verwijzen naar het rapport van NANSEN, dat dateert van 2022, *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat er intussen sprake is van interne twisten die ook hun impact hebben op de veiligheidssituatie, stelt de Raad vast dat een dergelijk – overigens ongestaafd – vaag betoog

niet van die aard is om aan te tonen dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet correct, niet afdoende, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Ook door opnieuw te wijzen op zijn langdurig verblijf in het buitenland en in het bijzonder in Europa, zijn vermeende verwestering en zijn vermeend risicoprofiel, maakt verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Ook in het rechtsplegingsdossier kunnen geen indicaties worden ontwaard dat er bepaalde omstandigheden in hoofde van verzoeker aanwezig zijn die aangemerkt kunnen worden als een risicoverhogende factor. Verzoeker is een valide volwassen jongeman, die nog over een familiaal netwerk beschikt, waarmee hij bovendien nog in contact staat. Verzoeker toont aldus niet aan, door gewag te maken van zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan, dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid waardoor hij in vergelijking met andere burgers in Nangarhar over minder weerbaarheid zou beschikken om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Er zijn geen persoonlijke omstandigheden voorhanden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in voormelde provincie.

4.9.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.12. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER